

selv at vælge Maaden, hvorpaa de ville eftergive Fattighjælpen, og jeg kan slet ikke indse, at den Biste, som det ærede Medlem vil have frem i det andet Endringsforslag, skulde hjælpe til det andet. Nei det, som giver Sogneraadene Anledning til at eftergive Fattighjælp, er, at de se, at der er et Fattiglem, som har holdt sig et Aar eller længere uden paany, at faae Understøttelse, og som de derfor tro fremdeles vil kunne holde sig. Baade af humane Grunde, og fordi det er fordelagtigt for Kommunen, eftergive de ham saa Fattighjælpen. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor vi skulde have denne aarlige Opgjørelse, den forekommer mig at være ganske overflødig. Jeg raader altsaa fra at stemme for dette Endringsforslag, ligesom jeg raader fra de andre Endringsforslag, der have det ærede Medlem som Fører. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 5, er det jo kommet frem særlig fra det ærede Medlem fra Ribe, (Bust), at vi ligesaa godt kunne blive staaende ved de 3 Aar. Men nu maa det ærede Medlem jo vide, at der er Noget, som ofte afholder Sogneraadene fra at eftergive Fattighjælpen, og det er, naar vedkommende Individ er Ungkarl eller Enkemand. Man mener da, at der er noget Farligt derved, og man har ikke lyst til at gjøre det, for man bliver nødt dertil. Man siger som saa: Vi kunne risikere, at en Mand af den nævnte Slags, som har vist, at han i længere Tid kan hjælpe sig selv uden at falde tilbage paa Fattigvæsenet, ved Eftergivelsen af Fattighjælpen gifter sig med en Enke, der har mange Børn, eller med en Pige med en Mængde uegte Børn og at Følgen deraf bliver, at de alle falde paa Kommunen. Hvis det ærede Medlem har været Sogneraadshjælper, skulde det være sært, hvis der ikke i hans Tid er forekommet Tilfælde af den Art, og skjøndt jeg ikke tror, at der her er en saa almindelig Frygt for, hvad man paa den Maade kan udsætte sig for, som det ærede Medlem fra Vrå (Broekenhuis-Schaek) antog, saa kan jeg dog tænke mig, at man i de fleste Sogneraad mener, at der her er et Punkt, hvor man bør holde noget igjen. Men nu maa det ærede Medlem jo vide, at det i § 2 slaas fast, at det skal undergives Sogneraadets Kjendelse, om de have denne Ret. Det er en Sag, vi have haft fremme for et Par Aar siden, og det glæder mig at have faaet den omtalt nu, da det tidligere stod saaledes, at de ikke kunde eftergive den uden med Amtsraadets Approbation. Der var endogjaa et enkelt Amtsraad, der havde givet vedkommende Sogneraad Approbation. Men hvis dette nu kommer til at staa sa-

ledes i Loven, bliver Resultatet det, at Sogneraadet vil sige: Her er en af de Fattige, der har hjulpet sig et Aar, han har en lille Familie, og der er Sandsynlighed for, at han vil kunne holde sig, det er godt, og derfor eftergive vi ham det efter 1 Aar, en anden eftergive vi det om 2 Aar, en tredje om 3 Aar. Hovedsagen er imidlertid, at Sogneraadene maa have deres Grunde, naar der er Noget, som de ikke have fundet Foranledning til at eftergive det, men disse kunne jo tilfaldt, naar de 5 Aar ere omme, komme og sige: Nu ønske vi Eftergivelse, thi nu have vi holdt os i 5 Aar. Hvorledes man saa tager Sagen, vil man se, at den har store Fordele. Det ærede Medlem spørger nu, om vi da ville faae Loven. Dertil vil jeg svare, det veed jeg ikke, og det har jeg allerede udtalt ved 2den Behandling, men jeg siger, at dersom vi faae Loven, er der bundet to store Ting, og dersom vi ikke faae den, lad saa Landstinget selv forsvare, at det stiller Ting op, som gjør det umuligt at faae vedtaget, hvad baade det selv og Medlemmer af Regeringen har udtalt, at der var noget vigtigt i. Stille vi derimod de 3 Aar op, er jeg sikker paa, at der kan gives Grunde derimod, som Medlemmerne af Sogneraadene ville sige, at der er Noget i. Jeg vil derfor haabe, at de ærede Medlemmer ikke ville være med til at føre dette ind i Loven, thi jeg er overbevist om, at hvis vi føre det ind i Loven, vil det ende med, at Landstinget muligvis giver dette private Lovforslag en lignende Behandling, som det har givet et andet. Hvis Lovforslaget derimod kommer til at lide saaledes, som Udvælget har foreslaaet det, vil Landstinget vanskelig kunne lade det ligge. Med Hensyn til de to Endringsforslag under Nr. 6 og 7 vil jeg sige, at jeg kan godt forstaa den 3de, der ligger til Grund for dette Forslag, der er opstillet af flere ærede Medlemmer, at man efter 5 Aars Forløb ubetinget skulde eftergive. Det have vi ogsaa været inde paa, men der er kommet Betæneligheder frem fra anden Side, og vi have ogsaa maattet sige til os selv, at det jo godt kan være, at der er Folk, der have holdt sig i 5 Aar, som alligevel maa erstatte Kommunen den Gjæld, de have paadraget sig til den, fordi de enten ved Arv eller vundet Gevinst kunne have faaet en Formue til Raadighed. Jeg vil sige det ærede Medlem, at naar vi ikke have taget Indtægten med, kommer det af, at en Formue i Haanden paa en bestemt Mand kunne vi se, men den Indtægt, han muligvis faar i Aarets Løb, kunne vi ikke se. Jeg kan forstaa denne Tanke, men at man kan gaa over til det